

տատէ անոր Կեսարիա դարձը: Այդ վաւերագիրին մէջ Լեհահայերը կ'ըսեն թէ «մենի հատկեցիկ մեր եպիսկոպոսը երբայ Գրիգորի մօտ եւ վերցնել սալ նզովքը իր եւ մեր վրային: . . . Ան հասաւ միևնչեւ Պրուսա, իսկ այնտեղին, հնար չունենալով առաջ երբայու, նուերներով Կեսարիա դիւնել իր մարդը եւ նուաստանալով ինկորեց վերցնել նզովքը: Իսկ Կեսարացի Արեւիկայի Գրիգոր վարդապետը փոխանակ բանադրանքը վերցնելու, դիւնել անոր բանադրանքի վաւերացում, որով մեզ. . . աւելի եւս զգոնեց, այնպէս որ մենի բողոքովին պատասխանեցաւ մեր եպիսկոպոսին» (տե՛ս Հայրենի աճապար, է. տարի, թ. 12):

Առաքել Գաւրիթեցի ալ կը հաստատէ նոյնը: Անիկա կը պատմէ թէ «ունակ ի ժողովրդականացն հարցում արարին ընդ Նիկոյի քի ընդէ՞ր ոչ գնաս առ Գրիգոր վարդապետն եւ առնուս զարձակուանն ի նորին կապանացն եւ նա պատճառեաց քի ոչ ունիսլ բոշակ ճանապարհի եւ ժողովուրդին ժողովեցին երեք հազար դռնուչ եւ ետուն նեւս բոշակ ճանապարհի: Այնուհետեւ եպիսկոպոսն՝ երբ յիւրոց ինչ մտածութեանց եւ երբ ի սարկելոյ յիւրոց բարեկանացն, եւ քի ի հարկելոյ ժողովրդոցն ելեալ յիշովայ գնաց ի կողմանս Կոստանդնուպոլսի, եւ Կեսարիոյ. զի քերեսու ուրեք գեաւ զԳրիգոր վարդապետն՝ սացի մեղայ եւ առցի